

Так осінь, неначе повалені замки...

Олеся Лященко

Так осінь, неначе повалені замки.
В розбитих бійницях натрушено листя.
І лицар, який вже сто років не плакав,
Прокинувся вранці і не помолився.

Так осінь - аж сходи розсипано вогко
І небо губами мов грім до бійниці.
А лицар не знав, що людський вік недовгий
І зіркою на гострий шпиль настромився.